

Cicle del terror

La cua serpenteja i és a punt de donar la volta al xamfrà. “Perdoni’m”, diu una senyora que s’hi afegeix. “Qui és l’últim?” [...]

– Tots -li respon un dels arrengrerats-. Si continuem així, no crec pas que n’entrin gaires més. Segons l’horari, la pel·lícula ja fa deu minuts que ha començat...

5 – Així potser no val la pena d’esperar-se!

– Depèn dels gustos. El final és estremidor.

– Que l’ha vista vostè?

– No.

– I doncs?

10 – Me l’ha recomanada un nebot meu que és una mica tòtil¹, però en qüestions de cinema hi toca. M’ha explicat l’argument fil per randa. Miri, va així...

I es posa a explicar-li la trama, amb tota mena de detalls, fins i tot pel que fa a la qualitat de la fotografia. Mentrestant, la cua va avançant a petits saltets, entre menudes picabaralles. El narrador no s’immuta² i va prosseguint:

15 – Tothom pensa que el dolent és el marit. I no, no s’ho cregui pas! L’assassí és el metge, que té fama de bona persona i és educadíssim. Ah! I l’ajuda la cunyada de la víctima, que es passa tota la pel·lícula fent careta de santeta, fins que, en la darrera escena, es destapa. Vaig llegir que l’han proposada per a l’Òscar al millor paper secundari, en la branca de dones. I el nen que hi surt és genial. Ho sap tot des del primer
20 moment, i ho explica a tothom, però ningú no se’l creu, perquè poc després de néixer sofrí un atac de meningitis i la família es pensa que no va quedar bé, que és una mica retardat. La policia també comparteix aquesta opinió i se’l treu del damunt cada vegada que el nen s’hi acosta. El bo del cas és que el públic tampoc no li dóna crèdit. És la gràcia de l’argument: des dels primers moments de projecció (i per boca de la criatura)
25 s’anuncia qui és el malvat, els seus motius delictuosos, com s’ho ha fet i quins còmplices ha tingut. Però res, l’espectador vinga picar obsessionat per la cara del marit, que és un alcohòlic anònim, un fracassat, un inútil. A més, el balda allò de la pòlissa d’assegurança al seu favor, que el compromet molt...

30 En aquest instant del relat, el narrador rep una empenta i s’interromp. La senyora ho aprofita per preguntar-li:

– Però com va això que m’ha dit del final estremidor?

– Sí, miri: el metge s’adona que el nen és perillós i decideix eliminar-lo. L’acorralla a la bodega de la mansió i el persegueix amb un ganivet de cuina. El nen l’esquiva, corre, s’amaga entre prestatges plens d’ampolles i sota fileres de bótes, però es té la sensació

1 tòtil: beneit.

2 no s’immuta: no canvia de to, ni d’expressió.

35 que no se n'escaparà pas... En aquest punt, va l'escena magistral. Hi ha una successió d'imatges sobreposades. La cara del nen, estès per terra, amb els ulls esbatanats pel terror. Tot seguit, un primer pla amb el braç del metge alçat i empunyant el ganivet. Descarrega el cop. Pausa. Imatge següent: es veu el sòl de la bodega i un rajolí de líquid vermellós que es va escampant fins a formar xipoll³. Se sent un crit esgarrifós. Però no és
40 la veu del nen, sinó la veu del metge, que coincideix (els sons també es sobreposen) amb l'estrèpit d'un dispar d'arma de foc. Noves seqüències en ràpida successió, un lleuger retrocés en el temps: es veu que en el precís moment d'anar a rebre la punxada del ganivet, el nen desvia de bursada⁴ el braç del metge i l'eina forada una bóta de vi negre, que és el que causa la taca vermella que s'ha vist abans. Canvi. Contrallum de l'entrada
45 de la bodega, amb la cunyada dreta al lllindar. Té un revòlver a la mà dreta, que encara fumeja després d'abatre el metge. "Per aquí no hi podia passar", diu la cunyada. "M'estimo més el nen que les teves baixes passions." La policia i una part de la família entren just per fer-se càrrec del darrer sospir de l'assassí, alhora que la cunyada gira l'arma contra el seu pit i es suïcida sense més preàmbuls. Tots abracen el nen i li diuen
50 que mai més no posaran els seus gambals en entredit...⁵

– I ara! -exclama la senyora-. Una amiga meva m'havia dit que feien una pel·lícula d'amor. No és el cine Paradís, "això"?

– Sí, senyora. Però ja fa molts anys que no toquen temes amorosos. L'han orientat malament...

55 Per fi, la senyora arriba a la taquilla, en un estat de gran vacil·lació.

– Ja fa estona que han començat, oi? -pregunta a la taquillera.

– Sí.

– I en casos com aquest, no fan una rebaixa?

– No. Encara que vostè no hi fos, la pel·lícula ha començat a l'hora en punt -li
60 respon agressivament la taquillera.

Ai, doncs dispensi'm. Ho tenia entès d'una altra manera.

I la senyora se'n va, com si estigués picada amb l'empresa. Però, en el fons, se sent satisfeta per haver trobat una sortida airosa⁶.

Pere Calders, *De teves a meves*, editorial Laia, 1984.

3 xipoll: mullader, bassal

4 de bursada: d'un cop

5 no posaran els seus gambals en entredit: no posaran el seu seny en qüestió

6 airosa: satisfactòria

I – COMPRÉHENSION ÉCRITE

1. On té lloc aquesta conversa? Qui en són els interlocutors? Expliqueu què estan fent.
2. Per què se'n va la senyora al final? Explique-ne les diferents raons.
3. A què correspon la narració emmarcada a dintre del diàleg? Com s'organitza l'estructura d'aquesta narració?
4. Tradueu des de : “*Tothom es pensa que el dolent...*” (línia 15) fins a “*... en la darrera escena, es destapa.*” (línia 18)

II – EXPRESSION PERSONNELLE

1. Penseu que la tècnica narrativa emprada per narrar “l'escena magistral” és eficaç per evocar una pel·lícula?
2. Com expliqueu que tanta gent vagi a veure aquest film de terror? Com aprecieu personalment aquest gènere cinematogràfic?
3. Es pot veure una pel·lícula en un cine o davant d'un televisor. Quina d'aquestes dues opcions us sembla preferible? Justifiqueu la vostra opinió.